

CHRISTINE
FEEHAN

*B
Fantomka*

*Nebezpečné
proudy*

Nebezpečné proudy

PRAHA 2011

Přeložila:
ZUZANA SELEMENTOVÁ

Christine Feehan: Nebezpečné proudy

Vydání první

Copyright © 2006 by Christine Feehan

This edition published by arrangement with **The Berkley Publishing Group**, a member of Penguin Group (USA) Inc.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1606. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *Dangerous Tides*

vydaného nakladatelstvím Jove Books, New York v roce 2006

Český překlad © 2011 Zuzana Selementová

Odpovědná redaktorka Eva Černíková

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-418-9

BARONET

Praha 2011

Christine Feehan

Nebezpečné proudy

Tuto knihu považuji za mimořádnou, protože byla napsaná pro mou nejmladší sestru Nanci Goodacre. V době, kdy jen málokdo věřil, že se mi někdy povede napsat a vydat knihu, mně právě ona nejenže dodávala odvahu, ale také mi pomáhala. Přepisovala moje ručně psané příběhy na staříčském počítači třeba celou noc. Stala se z ní skvělá matka a výtečná ošetřovatelka, ale především ztělesňuje všechno, o čem moje knihy doopravdy jsou – o milující rodině, síle, magickém spojení sester a poskytnutí podpory ve chvíli, kdy ji nejvíc potřebujete.

Poděkování

Měla jsem to štěstí, že se mi podařilo objevit Willa Pratera, pilota záchranné helikoptéry, s nímž často podniká záchranné operace na krátké vzdálenosti, a to i nad mořem právě v lokalitě, kam jsem ve svých knihách umístila své mýtické městečko Mořský ráj. Strávil se mnou mnoho hodin, během nichž mi ukazoval nejen jejich vybavení, ale také mi pouštěl videozáznamy ze skutečných záchranných akcí a také snímky vrtulníku samotného. Trpělivě mi vysvětloval jednotlivé fáze každé záchranné operace a zodpověděl spousty mých otázek. On i další muži z Kalifornské lesní správy, především ti, kteří působí na Howard Forest Station, jsou mimořádní lidé a praví hrdinové, jejichž smyslem práce je služba veřejnosti.

Kapitola 1

Vítr zaskučel. Zprvu nenápadné kvílení postupně rostlo v děsivý nářek, jako by ho volal něčí hlas. Vlny se tříštily v bílé pěně o rozeklané skály a vystříkovaly vysoko do vzduchu. Jejich zvuk ohlušoval v hromových burácivých úderech a rozléhal se nad útesy. V hustém dešti byly skály kluzké, ale Drew Madison nedbal na varovné označení na plotu, přelezl ho a klopýtavě se prodíral kluzkou, rozměklou a drolivou půdou až k okraji srázu.

Hluboko dole pod vyčnívajícími balvany se převalovala a kolotala voda jako vábivý temný vír. Ten pohled ho fascinoval. Ať se snažil sebevíc, nedokázal od ní odtrhnout zrak, ani přestat naslouchat hlasům volajícím ho skrze ohlušující burácení. Rukama si přejel přes obličej, aby se trochu vzpamatoval. Kůži měl mokrou a nevěděl, zda jsou to kapky deště nebo jeho vlastní slzy. Vlny znovu udeřily o útesy s ohromujícím rachotem, jež se mu zarýval do uší jako výkřik duše stejně zmučené jako byl on. Bylo to jako výzva.

Přitiskl si dlaně na uši, aby přehlušil truchlivý ryk, ale znovu se do něj opřel vítr, jakoby žádal o pozornost a trval na tom, aby mu naslouchal. Zapotácel se, hlava se mu zatočila a málem uklouzl, ale v poslední chvíli opět získal rovnováhu. *Pojď. Pojď*, zvaly ho hlasy ve větru. Vysvobození bylo už jen na dosah ruky.

„Ne!“ zavrtěl prudce hlavou a přitiskl se k pevnému bezpečí plotu. Prsty se mu zaryly do dřeva tak silně, až mu zbělely klouby na ruku. Přinutil se odtrhnout pohled od kypících vod pod sebou a zadíval se na své dlaně. Musí to někomu říct, musí přece vysvětlit, co se stane. Ale komu? Zavřou ho, když začne vykládat, že příliv je nebezpečný. Così v něm žije, a má to hlad.

Helena Drakeová stála na balkóně jejich domu nad mořem. Vítr se do ní opíral s mimořádnou zuřivostí a cuchal jí dlouhé vlasy, až ji divoce bičovaly přes tvář. Vlny neúnavně útočily na pobřeží a kdesi v dálce zaslechla jakýsi výstražný křik. Přistoupila blíž k ochrannému zábradlí a natočila se ve směru, odkud se jí zdálo, že se ozval ten prchavý zvuk. Třikrát se znepokojením zaslechla ten zvuk – a třikrát se jí nepodařilo určit, odkud vychází.

Pohlédla na jejich dům. Sestry na ni čekaly. Jejich vřelost a štěstí dokázaly přehlušit studenou prázdnotu, ale ještě se k nim vrátit nemohla. Musela to zkusit ještě jednou. Zaklonila hlavu a zahleděla se k obloze. Mraky zčásti zakryly měsíc a vrhaly dolů temné stíny. Dech jí uvízl v hrdle, když spatřila kolem měsíce dvojitý kruh – tmavě rudý a černý.

„Heleno!“ zavolala ji Lea Drakeová. „Pojď mě zachránit! Už jsem od nich celá zničená!“

Helena si přitáhla svetr těsněji k tělu a pospíchala zpátky do bezpečného přístavu jejich domova. Věděla, že brzy přijdou problémy, jenže zatím jí nebylo jasné, kde – nebo na koho – udeří. Potřebovala teď smích a přátelské teplo svých sester, aby jí pomohly setřást obavy, jež v ní zvolna narůstaly. Její schopnosti pro ni někdy byly prokletím.

Jak společně scházely dolů po schodech, Lea ji vzala kolem ramen a zeptala se. „Jsi v pořádku? Celá se třeseš zimou!“

„Jsem v pohodě. Těším se na náš dnešní večírek,“ odpověděla Helena a pevně sestru objala. Už pouhý Lein dotek dokázal zaplašit její strach. Než došly zpátky, podařilo se jí vykouzlit na tváři úsměv. Vrhla se na podlahu do hřejivého kruhu k ostatním sestrám a hned chtěla vědět: „Honem mi řekněte, proč pořád Leu pokoušíte.“ Ještě jednou naposled vrhla pohled k oknu a pak se odvrátila. Neexistovalo nic, co by mohla udělat, a tak se zaměřila raději na sestry a radost, kterou jí vždy přinesly.

„Jenom jsem řekla, že už toho mám dost, být pořád za hodnou holčičku. Rozhodla jsem se změnit svou image a bude ze mě pěkně zlobivá holka!“ prohlásila Lea.

„Leo, já se z tebe potrhám smíchy,“ pravila Sára Drakeová své mladší sestře. „Vždyť k tomu nemáš vůbec žádné vlohy! Ty přece neumíš být zlobivá holka, ani kdyby ses nevím jak snažila!“

Lea se na Sárů zamračila a pak se rozhlédla po tvářích kolem. „Já vůbec nejsem žádný svatoušek, jak si všechny o mně myslíte.“

„Hmmm, vážně,“ pozvedla pochybovačně obočí Julie Drakeová z místa na podlaze, kde se pohodlně rozvalovala. „Tak nám teda aspoň jmenuj jednoho je-

dinýho člověka na světě, kterýho bys nejradši vystřelila na Mars. Někoho, koho teda fakt nesnášíš.“

Obývacím pokojem se ozval hlasitý smích. „To nejde, nikdo takový neexistuje!“ volaly sestry jedna přes druhou. Helena se natáhla a políbila sestru na spánek. „Všichni tě zbožňujeme, zlato, ale ty v sobě nemáš kousek špatnosti! Vážně nemáš vůbec nic takového, aby z tebe mohla být zlobivá holka. Nejsi třeba jako já – nebo Julie.“ Pak hodila pohledem na nejmladší sestru. „Nebo jako Ela.“

Smích se ozval ještě hlasitěji a Ela pokrčila rameny. „To je těmi zrzavými vlasy. Já prostě nedokážu nést odpovědnost za ... za svou osobnost!“

„Jenže být zlobivka je mnohem zábavnější,“ spokojeně se protáhla Julie. „Nikdo od tebe nečeká, že se budeš chovat zdvořile a dělat ty správné věci, takže nemůžeš mít žádné problémy. Když jsem dospívala, mamka s tatškou ode mě nikdy neočekávali, že bych byla milá a způsobná. Pořád mi museli připomínat, abych se ovládala.“ Natáhla se pro koláček a posadila se, aby se napila čaje. „Snažila jsem se jim vysvětlit, že se *ovládám*, že z pěti věcí, které se mi vylíhnou v hlavě, si vyberu vždycky tu nejmíň urážlivou, ale stejně ze mě nebyli moc nadšení.“

Ela se na Julii ušklíbila přes okraj svého hrnku. „Byli zvyklí, že kvůli tobě museli pořád chodit do ředitelny. Byla jsem moc ráda, že jsem mladší než ty. Vyšlapala jsi mi cestičku! Pořád jsem se kvůli všemu hádala se všemi učiteli a výchovný poradce pak prohlásil, že mám problémy s přijímáním autorit.“

„Mě vlastně nikdy při ničem nechytily,“ vzpomínala Helena. Dýchlá si na nehty a spokojeně si je přeleštila. Pár učitelů možná mělo nějaké podezření, že

mám něco společného s žábami, které vyskakovaly z lavic holkám, co na mě nebyly zrovna moc milé, ale nikdy se to doopravdy nepotvrdilo.“

Lea si povzddechla. „Ráda bych byla taky taková. Nesnáším být pořád za hodnou holčičku.“

„Jenže ty opravdu jsi hodná holčička!“ připomněla jí Kamila a poklepala sestře na koleno. „S tím prostě nic nenaděláš. Už jako dítě jsi byla taková. Nemohla jsi mít žádné problémy, protože jsi pořád zachraňovala svět. A to není žádné zlobení.“

„Ty si ani nikdy nic špatného nemyslíš, Leo,“ dodala Adéla. „Prostě to v tobě vůbec není!“

„Jsi zodpovědná,“ připomněla Sára. „To je moc dobrá vlastnost.“

Lea seděla se zkříženýma nohama na zemi. Přikryla si tvář rukama, naklonila se dopředu a s hlasitým úpěním si schovala obličej v Helenině klíně. „Ne. To je tak nudné! Já jsem celá prostě nudná! Chtěla bych být zlobivá až do morku kostí. Zkažená. Divoká. Nepředvídatelná. Prostě úplně jiná než ta stará dobrá otravná Lea.“

„Mohla bych ti odbarvit vlasy, Leo,“ navrhla Julie. „Líbily by se ti růžové konečky a červené a fialové prameny?“

Lea na ni koukla mezerami mezi prsty. „Já nemůžu mít růžové konečky a červenofialové prameny, a pak čekat, že mě budou brát vážně v nemocnici, až tam přijdu do práce. Umíš si představit reakci mých pacientů?“

Julie si pohrdavě odfrkla. „To je právě to, Leuš. O tu reakci totiž jde. Musíš hodit za hlavu opatrnost a všechny ty takzvané rozumné názory. Když změníš barvu vlasů, nebudeš přece horší doktor! Jako lékařka máš přece u všech nejvyšší respekt!“

Lea si odkryla tvář, ale jen aby sáhla po jednom koláčku. Potřebovala se utěšit jídlem. „Jsem na rozpisu organizace Lékaři bez hranic pro další výjezd. Nemůžu jet do Afriky s růžovými vlasy.“

„To teda můžeš. Klidně. Dětem by se to tam určitě líbilo,“ nedala se Julie.

„U tebe je to něco jiného, Juli. Ty jsi zpěvačka. Od tebe lidé očekávají, že budeš dělat divoké a bláznivé věci. Já ale musím působit určitým dojmem.“

„Proč?“ Talíř s koláčky byl prázdný a Julie máchla rukou směrem ke kuchyni. Talíř se okamžitě vznesl do vzduchu a odplachtil do kuchyně, odkud se už linula vůně další upečené várky až do obývacího pokoje.

„Julča se producíruje,“ podotkla Ela. „Trvalo jí celou věčnost, než se tohle naučila.“

Julie po sestře plácla srolovanými novinami. „To teda není pravda! Uměla jsem to dřív, než ty ses vůbec narodila! A vrať se k tématu, ježibabo, snažíme se přece naučit Leu, jak ze sebe má udělat zlobivou holku!“

„Když už teda mluvíme o ježibabách,“ opáčila Ela, „ráno, když jsem tě budila, vydávala jsi hrozné zvuky a nadávala jsi a vyhrožovala, že mě shodíš z věže do moře plného žraloků!“

Julie šťouchla do Ley. „Vidíš to, zlato? Takhle se to dělá, když chceš být zlobivka! Vstala jsem snad včas a šla vyluxovat, jak ode mě žádalo Její veličenstvo? Ne, klidně jsem si spala a ona to musela udělat za mě.“

„To teda určitě!“ odfrkla Ela. „Já za tebe nebudu dělat tvoji práci. Vyluxovala za tebe Lea, aby ses mohla pořádně vyspat, což bys vůbec nepotřebovala, kdybys tak neponocovala!“

Všechny sestry rozhořčeně zamručely. „Leo, to

snad ne!“ Julie se snažila, aby to znělo zklamaně, ale povedlo se jí jen zakuckat se smíchy.

Lea sklonila hlavu, až se jí černé vlasy rozlily po obličejí a ramenou jako mrak. „Myslela jsem, že potřebuješ ještě pár hodin spánku. Vždyť to nic nebylo,“ bránila se.

Sára ji objala: „Leo, ty jsi neuvěřitelná, a ani si to neuvědomuješ.“

„Ne, to nejsem,“ odporovala Lea. „Chci být ježibaba. Jenom si prostě nechci obarvit vlasy. Lituju, Julie, díky za snahu, ale vážně, růžové vlasy nejsou nic pro mě.“

Julie se na ni usmála. „No vidíš, to jsi celá ty, jak se snažíš, abys mě neurazila odmítnutím. Potřebujeme školu pro zlobivé holky! Tam bys asi poprvé v životě dostala jinou známku než jedničku.“

Lea zvedla hlavu a zahleděla se na svou starší sestru: „Klidně bych mohla dostat jedničku i ve škole pro zlobivky. Já jsem přece *vždycky* dostávala samé jedničky!“

Julie pokrčila rameny. „Já jsem se radši nesnažila o dobré známky. Jak s tím člověk jednou začne, mamka s tatškou pořád čekají, že v tom budeš dál pokračovat. A už v tom lítáš.“

Helena strčila špičkou do Juliiny nohy. „To je dobrá filozofie. Škoda, že mě to nenapadlo taky.“ Máchla rukou ke kuchyni a připomněla: „Jak jsi spolehlivá!. Klidně bys nás tu nechala zahynout bez koláčků.“

„Upekla jsi ty s tou tvouj máslovou polevou, Helenko?“ zeptala se Kamila. „Ty já miluju!“

„Jenom kvůli tobě,“ usmála se Helena na Kamilu, ale honem změnila výraz, když pohlédla na Sáru. „Ale pro tebe *ne*. Ty ses včera večer kvůli tomu filmu

paktovala s Jonasem Harringtonem. Půjdeš do psí boudy a nedostaneš žádné koláčky s polevou!“

„Heleno!“ protestovala Sára. „Nemůžeš mě přece zatratit jenom proto, že se mi líbil film a tobě ne!“

„Já tě neztracuju kvůli tomu, že se ti ten film líbil, ty jedna zrádkyně. Ztracuju tě proto, žes to přiznala před tím neandrtálcem a podpořila jsi tak jeho nafouknuté ego!“

„Jsem si jistá, že Sára určitě nechtěla stranit Jonasovi,“ podotkla Lea.

Pokojem se znovu rozlehla salva smíchu. „S tebou je to naprosto beznadějné, Leuš,“ vypravila ze sebe Helena. „Já přece jenom předvádím, jak to máš dělat, abys byla pravá ježibaba, a ty to vůbec nechápeš.“

Domem se prohnal poryv větru a dveře obývacího pokoje se otevřely. Dovnitř vstoupil vysoký muž se širokými rameny. Jonas Harrington, místní šerif, za sebou po svém zvyku hlasitě prásknul dveřmi a vpochodoval do pokoje, jako by mu to tady patřilo.

Helenin pohled zabloudil k velkému oknu vyhlížejícímu na moře a srdce jí poskočilo náhlým leknutím. Zuřivá síla větru sice rozehnala temné mraky, ale nedokázala zaplašit krvavě rudé kolo, zvolna se rozpíjející do temného kruhu okolo měsíce. Když se setkala očima s Elou, ruka jí vylétla k hrdlu v zoufalém gestu obrany. I její mladší sestra měla v pohledu vepsáno poznání bezprostředně hrozícího nebezpečí.

„Helenko?“ Lea přejela sestře po paži, aby ji uklidnila. „Děje se něco?“

Aby odvrátila pozornost, Helena mávla rukou směrem k šerifovi a zabručela: „My o vlku... Přisáhám, vyslovíš jeho jméno a on se okamžitě zjeví, jako když vyvoláváš démona z pekla!“

Julie dloubla do Ley. „Vidíš, tak tohle je cenzura. Ona si myslela něco ještě horšího, vid', že jo, Heleno?“

Helena přikývla. „Radši tomu věř.“ Cítila náhlý tok energie v místnosti, lehký záchvěv, jímž jí sestry okamžitě začaly pomáhat, aby nepodlehla prokletí svého koktání, nebo, což by bylo ještě horší, aby ji nepřepadl jeden z jejích panických záchvatů jen proto, že se v její přítomnosti objevil někdo jiný než člen rodiny.

„Nazdar, barbino,“ pozdravil ji Jonas a schválně ji tak provokoval užitím nenáviděné přezdívky. „To je úplně zbytečné, aby ses Leu snažila naučit, jak se stát ježibabou. Ty jsi taková od narození, ale ona je prostě vtělená dobrota.“ Hrábl rukou a nabral si hrst koláčků z talíře, který právě připlachtil. A pak zkušeně odhodil bundu na gauč, ani se nemusel dívat.

„Proč ho nepokousali ti tví protivní psi?“ zeptala se Helena Sáry. „Až příště některý z nich přijde, že má hlad, budu jim muset připomenout, jak zklamali při plnění své nejdůležitější povinnosti!“

Sára pokrčila rameny. „Mají zkrátka Jonase rádi.“

„Mají totiž dobrý vkus,“ zaculil se Jonas. Posadil se na zem k ostatním a vmáčknu se mezi Helenu a Elu. „Posuňte se, buchy,“ vyzval je obě a klidně se nohou důkladně opřel o Helenino stehno. „Tak, jdu se zapojit do dnešního večerního rodinného sněmu.“

Helena jen otevřela pus, ale hned ji zase zavřela. Zahleděla se do rysů Jonasovy tváře s hlubokými vráskami kolem úst. Okamžitě si všimla, že úsměv, jenž měl na tváři, mu do očí nedosáhl. Věděla stejně dobře jako její sestry, že kdykoliv se Jonasovi v práci objevily vážné potíže, hledal útěchu u lidí a v místě, jež nazýval svou rodinou a svým domovem. Helena

pohnula rukama v půvabném, složitém gestu, a z kuchyně se jako na zavolanou ozvalo pískání čajníku.

„Lea by se chtěla změnit ve zlobivou holku,“ informovala Sára.

Jonasovo obočí vylétlo vzhůru a přes obličej se mu rozlil pomalý úsměv. „Leo, zlato, to vůbec není možné, že by tě tvoje sestry mohly zkazit. Ty jsi prostě zlatíčko.“

Lea se po něm rozhořčeně otočila. „To teda ne. Nech toho, a radši mi trochu pomoz, Jonasi! Já přece taky mám nadání být stejně zkažená jako zbytek rodiny.“

„Slyšte, slyšte,“ zvolala Ela. „To jsi řekla moc hezky, sestřičko.“

Julie souhlasně přikývla. „Jo, řečeno to bylo hezky, ale bohužel to není vůbec pravda,“ upozornila.

Helena pozvedla ruku dlaní nahoru a z kuchyně vzduchem připlachtil hrnek s kouřícím čajem přímo do kruhu mezi sestry. Opatrně jej uchopila, zafoukala do něj, až v něm tekutina přestala bublat, a podala jej Jonasovi.

„A proč vůbec chceš být zlobivka?“ otázal se Jonas.

„Můj život je nudný. Přírrrrrrrrně nudný,“ vysvětlila Lea a záměrně protáhla výslovnost. „Chci se začít bavit. Nechci už být pořád ta zodpovědná.“

„Takže se hodláš odhlásit z Lékařů bez hranic a od Záchranářů velryb i od Organizace na ochranu velkých šelem?“ zeptal se Jonas. „A skončíš s recyklováním odpadků a dalšími akcemi na obranu životního prostředí, na kterých ses podílela?“

„Počkej,“ zastavila ho Julie. „To už musíš opustit i Hnutí na záchranu dešťových pralesů. Získáš tak spousty času na to, abys mohla parádně zlobit.“